

Arrest

nr. 244 904 van 26 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 maart 2020, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 april 2020 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. JANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 november 2018 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, in de hoedanigheid van echtgenoot.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 14 mei 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dit onder de

vorm van een bijlage 20. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest van 23 september 2019 met nummer 226 473 vernietigt de Raad de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 19 maart 2020 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dit onder de vorm van een bijlage 20. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5dc lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.11.2018 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 14/05/2019 werd reeds een weigeringsbeslissing genomen betreffende de aanvraag van 15/11/2018. Deze werd bij arrest 226.468 door de RW vernietigd op 23/09/2019. Onderhavige beslissing betreft zodus een nieuwe beslissing.

Betrokkene vraagt Gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote de nl D.K. (RR [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Uit politiecontroles op het adres betrokkenen op 7/05/2019 blijkt dat betrokkene er niet langer woonachtig was en is bij de Belgische referentiepersoon.(zie administratieve verslag in het administratief dossier).

Uit de mail dd. 6.05.2019 van de gemeente Genk blijkt het volgende.

De echtgenote/ referentiepersoon van betrokkene is op 03/05/19 komen vertellen dat ze betrokkene uit het huis heeft gezet en dat de relatie gedaan is. Ze spreekt hierbij ook over ongepast gedrag naar haar kind toe... Begin april werd er bij ons ook al de vraag gesteld wat de gevolgen zouden zijn als betrokkene zijn vrouw enkel zou gebruiken om hier verblijfsrecht te verkrijgen.

We kunnen dus stellen dat er geen minimum aan relatie meer is.

Bijgevolg kan er dus niet worden vastgesteld dat hij de referentiepersoon komt vervoegen of begeleiden. Vandaar dat betrokkene geen toepassing kan genieten van art. 40 ter van de wet van 15.12 1980.

De verblijfsvoorwaarden zijn niet voldaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel – die samen worden behandeld – een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het motiveringsbeginsel “*in samenhang*” met een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens voert hij de schending aan van het hoorrecht “*in samenspraak met het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de formele motiveringsplicht, verschaft verzoeker volgende concrete uiteenzetting bij zijn middelen:

[...] a)

Dat de bestreden beslissing verwijst naar een arrest 226.468 d.d. 23 september 2019 van de RVV in het dossier van verzoeker.

Dat het arrest nr. 226.468 van 23 september van de RVV blijkt te gaan over een Rus en aldus niet over verzoeker.

Dat er dan ook geheel foutieve en onzorgvuldige overwegingen hebben meegespeeld in de beoordeling van het dossier van verzoeker.

b)

Dat de bestreden beslissing verwijst naar een e-mail d.d. 6 mei 2019 van de gemeente Genk waaruit gedeeltelijk een selectie wordt gemaakt.

De motieven betreffen aldus een selectie (door verwerende partij gemaakt uit de e-mail) van een selectie (namelijk door een onbekende medewerker van de stad Genk) uit een gesprek.

Vooreerst is het onzorgvuldig dat men zich baseert op een louter mondeling gesprek van mevr. D. met een onbekende medewerker van de stad Genk. Indien men de bewoordingen van mevr. D. relevant achtte - hetgeen men klaarblijkelijk doet - dan had men mevr. D. dienen te laten verhoren door de politie in een proces-verbaal of mevr. D. dienen te vragen om een verklaring te ondertekenen. Nu legt men mevr. D. woorden in de mond zonder dat zij nog maar enige kennis heeft van de e-mail d.d. 6 mei 2019 en aldus het tegendeel niet kan beweren.

Vervolgens betreft het een onzorgvuldig bestuursoptreden dat verwerende partij een eigen selectie maakt uit de e-mail d.d. 6 mei 2019 en deze e-mail niet volledig citeert of bijbrengt tezamen met de bestreden beslissing.

Bovendien erkent verwerende partij dat ze louter op basis van de e-mail d.d. 6 mei 2019 de overige voorwaarden niet eens onderzocht hebben.

[...]

Dat verzoeker in de bestreden beslissing dient te lezen dat zijn echtgnote op 3 mei 2019 zaken zou zijn komen vertellen aan een onbekend persoon van de stad Genk.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat dit het hoofdmotief is van verwerende partij om over te gaan tot de weigering van het verblijf.

Dat er naar deze situatie echter nooit een zorgvuldig onderzoek is gevoerd en dat verzoeker nooit gehoord is over deze situatie.

Dat dit dan ook de vernietiging van de bestreden beslissing rechtvaardigt."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt aangegeven dat niet kan worden vastgesteld dat verzoeker de referentiepersoon komt vervoegen of begeleiden, omdat er geen minimum aan relatie meer is. Verzoeker toont niet aan dat de motivering niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt niet.

2.3. Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verwerende partij bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Art. 40 bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; (...).”

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…) De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...).”

2.6. Blijkens de bestreden beslissing berust de vaststelling dat er geen minimum aan relatie is tussen verzoeker en zijn echtgenote op 2 elementen:

- *“Uit politiecontroles op het adres betrokkenen op 7/05/2019 blijkt dat betrokkene er niet langer woonachtig was en is bij de Belgische referentiepersoon.(zie administratieve verslag in het administratief dossier).” (a)*

- *“Uit de mail dd. 6.05.2019 van de gemeente Genk blijkt het volgende: De echtgenote/ referentiepersoon van betrokkene is op 03/05/19 komen vertellen dat ze betrokkene uit het huis heeft gezet en dat de relatie gedaan is. Ze spreekt hierbij ook over ongepast gedrag naar haar kind toe... Begin april werd er bij ons ook al de vraag gesteld wat de gevolgen zouden zijn als betrokkene zijn vrouw enkel zou gebruiken om hier verblijfsrecht te verkrijgen.” (b)*

2.7. Vaststelling (a) wordt niet betwist. Vermits deze vaststelling alleen de bestreden beslissing niet kan schragen – een minimum aan relatie vereist immers geen samenwonen van de echtgenoten (zie infra) – past het vaststelling (b) van naderbij te bekijken.

2.8. Verzoeker stelt in essentie dat verweerder hem had moeten horen over de situatie en niet enkel had mogen afgaan op wat zijn echtgenote tegen een onbekende medewerker van de stad Genk zou hebben verklaard over de relatie. Hij verwijt verweerder een onzorgvuldig onderzoek van de situatie.

2.9. De verwerende partij stelt op dit vlak in haar nota:

“Verzoeker is echter van oordeel dat de verwerende partij heeft nagelaten om verzoeker te horen hieromtrent. Verwerende partij benadrukt dat opdat verzoeker een belang zou hebben bij zijn grief dat hij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, hij aannemelijk moet maken dat de bestreden beslissing mogelijk anders had kunnen zijn mocht hij zijn gehoord. Immers, niet

elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). (...). In casu kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot een aantal theoretische beschouwingen, evenwel zonder enige verdere toelichting. Hij brengt derhalve niets aan dat erop zou kunnen wijzen dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van de beslissing hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan verzoeker zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

2.10. De Raad kan verweerder volgen in dit verband. Verzoeker houdt zelfs nergens voor dat hij een minimum aan relatie onderhoudt met de Belgische referentiepersoon, laat staan dat hij hiervan een begin van bewijs bijbrengt. Verzoeker toont nergens aan dat, mocht hij door de verwerende partij zijn gehoord in het kader van een zorgvuldig onderzoek van de zaak, hij elementen had kunnen aanbrengen die tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden.

2.11. Ook de overige kritiek van verzoeker kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zo stelt verzoeker dat het arrestnummer van het vernietigingsarrest, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, geenszins betrekking heeft op hemzelf, doch wel op een Russische onderdaan. Dit betreft echter niet meer dan een materiële vergissing, waarbij verzoeker geenszins aantoonst dat hij hierdoor in zijn belangen is geschaad. Verzoeker kan niet onwetend zijn van de inhoud van het in punt 1.3. bedoelde vernietigingsarrest dat op hem betrekking heeft en aan hem werd betekend.

2.12. Waar verzoeker verwijst naar de e-mail van 6 mei 2019 van de gemeente Genk, ziet de Raad niet in waarom verweerder zich niet zou mogen baseren op een samenvatting van een medewerker van de stad Genk van een gesprek met de Belgische echtgenote van verzoeker. De samenvatting van het gesprek bevat relevante elementen inzake de vraag of er volgens verzoekers echtgenote nog sprake is van een minimum aan relatie. Verzoeker kan er zich ook in concreto op verdedigen maar blijft daartoe volledig in gebreke. Verzoeker verwacht dat zijn echtgenote zou worden verhoord door de politie mits neerslag hiervan in een proces-verbaal of dat zij een verklaring had ondertekend, doch hij toont niet aan wat de grondslag is van deze verwachting. Evenmin toont hij aan welk belang hij heeft bij deze kritiek. Meer bepaald toont hij niet aan hoe dezelfde elementen die zouden opgenomen zijn in een proces-verbaal of in een ondertekende verklaring hierdoor relevanter of waarachtiger zouden zijn of hem in staat zouden hebben gesteld om zich er beter op te verdedigen. Verzoeker stelt dat zijn echtgenote “*woorden in de mond*” worden gelegd, zonder dat zij nog maar enige kennis heeft van het e-mailbericht en aldus het tegendeel niet kan beweren. Nergens ligt evenwel nog maar de minste indicatie voor dat verzoekers echtgenote woorden in de mond werden gelegd en dat de inhoud van het e-mailbericht geen accurate weergave zou zijn van haar verklaringen. Verzoeker brengt meer bepaald geen enkele concrete informatie bij waaruit zou blijken dat de verklaringen van zijn echtgenote niet correct zouden zijn. Waar verzoeker kritiek uit op het gegeven dat het e-mailbericht van 6 mei 2019 niet bij de bestreden beslissing werd gevoegd, wijst de Raad erop dat in deze beslissing de inhoud van dit e-mailbericht wordt geciteerd. Verzoeker kon hiervan derhalve kennis van nemen en zich erop verdedigen, wat hij nalaat in concreto toe doen. Het stond verzoeker ook vrij om het administratief dossier te raadplegen en om in het kader hiervan desgevallend bijkomende argumentatie te ontwikkelen ter terechtzitting, quod non. Op de expliciete vaststelling van de Raad ter terechtzitting dat verzoeker geen begin van bewijs heeft bijgebracht over een minimum aan relatie met zijn echtgenote en zulks zelfs niet voorhoudt, onthoudt de verzoekende partij zich van elk commentaar. Dit alles klemmt aangezien het aan de hand van het in punt 1.3. bedoelde vernietigingsarrest van de Raad duidelijk was dat een erkenning van een vestigingsrecht een minimum aan relatie vereist. Verzoeker heeft, na het in punt 1.3. bedoelde vernietigingsarrest van de Raad, ruim de kans gekregen om dit aan te tonen, maar heeft deze niet gegrepen. Thans blijft verzoeker ook steken in abstracte bespiegelingen en voegt hij geen begin van bewijs van een minimum aan relatie bij zijn verzoekschrift. Hij houdt in zijn verzoekschrift zelfs niet voor dat er hiervan sprake is.

2.13. Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder ten onrechte stelde dat “*er geen minimum aan relatie meer is*” en er “*dus niet [kan] worden vastgesteld dat hij de referentiepersoon komt vervoegen of begeleiden*”, diende verweerder de overige verblijfsvoorwaarden niet meer te onderzoeken. De omstandigheid dat hij de referentiepersoon niet komt vervoegen, volstaat immers om vast te stellen dat verzoeker niet kan worden beschouwd als een familielid van een Belg, in de zin van artikel 40ter, 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.14. Immers voor de notie ‘vervoegen’ zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, past het de brug te maken tussen artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat ook van toepassing is op echtgenoten van Belgen. Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42quater in de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (*Parl.St. Kamer*, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet worden uitgelegd blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar wordt gesteld dat deze moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Er wordt hierbij benadrukt: *“Het gaat daarbij niet om een vereiste van “permanent samenwonen” van de betrokkenen.”* Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan overigens een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Hieruit kan dus worden geconcludeerd dat gezamenlijke vestiging moet worden uitgelegd in de zin van de Belg begeleiden of zich bij hem voegen en dat het hierbij moet gaan om een minimum aan relatie.

De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA